

Kutsal Olmak - 5.

Romalılar 12:1 Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur.

2 Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin.

Tanrı'ya Sözü'nde açıkladığı şekilde iman etmek kurtuluşumuz ve dolayısı ile kutsallık için gereklidir. Hem diri olmak hem kurban olmak Tanrısal yaşama adanmış olmayı, bir yemin etmek gibi kararlı olmayı gerektirir. Bu durumda iman başka bir şey Tanrı'ya adanmak başka bir şey değildir. Çünkü adanmak imandan doğan bir şeydir.

Öyleyse Tanrı önünde kurban hayatı yaşamayı seçmemiz, Tanrı'ya Sözü'nde açıkladığı şekilde iman etmemiz ile ilişkilidir. 'Kurban' ifadesi bize 'daha güçlü ya da üstün bir varlığın amaçları için kullanılma' düşüncesini çağırıştırıyor (insanın bir hayvanı alıp kesmesi gibi).

Ancak diri bir kurban olmak Tanrı'nın amaçlarını kendi amaçlarınızı yapmanız anlamına geliyor. Tanrı kendi Sözü'nde yazılı olana tam itaat etmenizi istiyor ve sizi Sözü'nde yazıldığı amacına uygun olarak kullanmak istiyor –*kurban hayatı*.

Ancak hem 'diri' hem 'kurban' olmanız Tanrı'nın Sözü'nde açıkladığı ve olmanızı istediği şeyi aynı zamanda sizin de istemeniz anlamına geliyor. Yani Tanrı'nın düşüncesini alıp, bu düşüncenin bir kısmını değil, tamamını giyinmeliyim; Tanrı'nın düşüncesini alıp "benim düşüncem" yapmalıyım.

Böylece 'bu çağın gidişine uymamak' hem Tanrı'nın sizin için isteği, hem de iman etmiş –*yeniden doğmuş, değişmiş*- biri olarak sizin isteğiniz, sizin dünya görüşünüz ve sizin mücadeleniz oluyor.

Diğer yandan 'Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğini ayırt edebilmek' bir bilgelik –sezgi, anlayış- konusudur. Ve anı zamanda Tanrı'nın isteğini ayırt etmek; yani Tanrısal olan ile dünyasal olan arasında doğru seçimi yapmak, Tanrı'nın isteğini sevmek ile ilgili bir konudur.

Burada ayırt edilen Tanrısal düşünce ile eski Adem'in düşüncesi ile yer değiştirecektir; bu da Mesih'te yenilenmenin (*yeni yaratık olmanın –değişmenin, dönüşmenin*) kendisidir. Ve aynı zamanda düşüncede ve yaşamda değişmeyi, Mesih bezerliğinde dönüşmeyi istemeniz hem Tanrı'nın lütfu ile isteği hem de sizin sorumluluğunuzdur.

Öyleyse Tanrı bilgisinde (bilgelikte), Tanrı sevgisinde, Tanrı korkusunda yenilenmiş bir yaşamda devam etmek için, *bu çağın gidişine* göre değil de Tanrı'nın iradesini benimseyerek yürümek; ve bunu yapmayı severek istemek kutsallıkta ilerlemek için imanlının sorumluluğudur.

'*Bu çağın gidişi*' ifadesi günah, kötülük, intikam, kavga, çekişme, bencillik, kıskançlık, kendini beğenme, gurur, yalan, ahlaksızlık, savaş, terör, Tanrı'ya ve Yasası'na isyan ve yasa tanımazlık gibi bu dünyanın düşüncesini aklımıza getiriyor.

Adem'den gelen miras sadece bizim düşmüş bir bedende ve düşmüş bir irade ile yaşamamızda değildir. Orijinal günah ve lanet aynı zamanda bütün bu yeryüzünü lekelemiştir –*çünkü bu yaratılışın kendisi yozlaşmadan kurtarılmayı bekleyerek inlemektedir (Romalılar 8:19-22)*.

Bu durumda bu çağın gidişi yani bu dünyanın düşüncesi –*Rab ve Kurtarıcı Mesih'e itaat etmek istemeyen düşünce-* ile mücadele; yani günah ile mücadele ile yürümeye devam etmek kutsallıkta ilerlemektir. Aynı zamanda dünya önünde böyle bir duruş *diri bir*

kurban olarak kutsallıkta ilerlemenin bir gereği olarak mücadele etmektir.

Günaha “*hayır*” demek bir kez değil, hayat boyu sürekli olarak mücadeleyi gerektirir. Bu çağa (*Mesih’te Olmayan Düşünceye Sahip Dünyanın Çağına*) direnmek, bu dünyanın düşüncesine “*hayır*” diyebilmek, Tanrı’ya kendimizi diri kurban olarak sunmak ve aynı zamanda Tanrı’nın iyi olan iradesini edinmekle (Tanrı Düşüncesini Edinmek) değişmeyi gerektirir. Bu yaşamda böyle devam etmemiz de kutsallık yolunda yürümemiz anlamına gelir.

Bu durumda “*kutsallık*” bir anda elde edilen bir şey olmaktan öte, Rab ile uzun zaman yürüyerek ilerleyen bir şeydir.¹

Kişisel dua ve tapınma hayatımız bizleri benzer şekilde Tanrı’nın ev halkı ile birlikte duaya, tapınmaya, birlik ve paydaşığa, dünyaya hizmet ve tanıklığa yönlendirdiği gibi; bütün bunların ruhsal savaş açısından da bir gereklilik olduğunu göz önüne alırsak, mücadele ve gayret ile kutsal ve örnek bir yaşamda kalmaya, bunu korumaya ve devam ettirmeye çalışmak kutsallık yolunda ilerlemek için gereklidir.

‘*Hristiyan*’ adını taşıyan biri olarak kim olduğunu, kime ait olduğunu bilerek yaşamaya çalışmak, kutsallıkta kalmak ve kutsallıkta devam etmenin kendisidir.

Böylece kutsallık konusuna yetkin olmak, yeniden doğmak, yeni yaratık olmak konuları ile birlikte bakarken; aynı zamanda Tanrı’nın düşüncesini edinmiş olarak dünyanın düşüncesine direnmeyi ve bu dünyadaki yaşamı cenneti özleyen bir tutumla şekillendirmeyi amaçlıyoruz –*bu da kutsallıkta ilerlemektir.*

¹ Ancak Mesih’in çarmıh zaferi ve aracılığı ile halen kutsal kıldık (İbraniler 2:11, I.Korintliler 6:11, II.Selanikliler 2:13).

Böylece kutsallıkta devam etmek ve ilerlemek için hem arzu duymak ve hem de bunun için gayret etmek, bizlere Mesih'te bağışlanan kutsallık lütfunun hem kendisinden hem de kutsallık lütfunun amacından doğuyor. Suretinde yaratıldığımız Tanrı'ya yaraşır bir düşünce ile bütün bunları tam mükemmel bir şekilde yapabilmeyi arzulayan bir yüreğimiz olması için dua etmeli ve gayretle çalışmalıyız –*kutsallığı özlemek ve kutsallıkta ilerlemek isteği bunu gerektirir*. Çünkü yüreğimizde Tanrı'nın düşüncesi olmadığı sürece dünyasallık, benlik ve şeytan bizleri hemen zayıflatmak ve düşürmek için saldıracaktır.

Öyleyse kutsallık ruhunda bize dua gücü veriliyor, mücadele gücü veriliyor, paydaşlık, hizmet ve tanıklık gücü veriliyor –bütün bunlar Mesih benzeyişinde ilerlememiz için bize veriliyor.

Ancak kutsallık ruhundaki '*mücadele gücü*' bize her zaman '*sıkıntı ve zorlukları*' çağdırtmamalıdır:

Romalılar 2:29 Ancak ıçten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir. İçten Yahudi olan kişi, insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır.
II.Korintliler 4:16 Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, ıç varlığımız günden güne yenileniyor.

Kutsallık yaşamı Tanrı'nın övgüsünü ve iç varlığımızın yenilenmesini bize getirmektedir. Bu da kutsallıkta ilerlemek için bizi teşvik etmektedir. Eğer Tanrı'nın hoşnutluğu ve iç varlığımızı yenilemesi gibi bir bereket sizinle ise; yaşanan sıkıntı ve zorluklara rağmen siz de hoşnut ve esenliktesinizdir. Bu hoşnutluğun ve esenliğin kaynağında Tanrı düşüncesini edinmiş olarak kim olduğunu bilmek ve yönünü bilmek vardır.

Çünkü etrafımızdaki dünya yolunu kaybetmiş ve rüzgarın savurduğu saman çöpü gibi savrulanlarla doludur (Mezmun 1:4,

Yakup 1:6). Bu durumda sağlam yerde duruyor olmanın güvencesi ve tesellisi, mücadeleyi ve kutsallık arzusunu daha da güçlendirmektedir.